

BOŻA MOC MIĘDZY GWALTOWNĄ BURZĄ A GŁĘBOKĄ CISZĄ

SŁOWA EWANGELII WEDŁUG ŚWIĘTEGO MARKA (Mk 4, 35-41)

Gdy zapadł wieczór owego dnia, Jezus rzekł do swoich uczniów: „Przeprawmy się na drugą stronę”. Zostawili więc tłum, a Jego zabrali, tak jak był w łodzi. Także inne łodzie płynęły z Nim.

Naraz zerwał się gwałtowny wicher. Fale biły w łódź, tak że łódź się już napelniała. On zaś spał w tyle łodzi na wezłowniu. Zbudzili Go i powiedzieli do Niego: „Nauczycielu, nic Cię to nie obchodzi, że giniemy?” On wstał, rozkazał wichrowi i rzekł do jeziora: „Milcz, ucisz się”. Wicher się uspokoił i nastąpiła głęboka cisza.

Wtedy rzekł do nich: „Czemu tak bojaźliwi jesteście? Jakże wam brak wiary?” Oni zlekli się bardzo i mówili jeden do drugiego: „Kim właściwie On jest, że nawet wicher i jezioro są Mu posłuszne?”.

Oto słowo Pańskie.

PYTANIA DO DZIELENIA:

1. Kiedy ostatnio doświadczyłem lęku i w jaki sposób sobie z nim poradziłem?
2. Czy doświadczam mocy Boga w różnych trudnych sytuacjach mojego życia?
3. Czy doświadczyłem w swoim życiu próby wiary? Jak wyszedłem z tej próby?

KOMENTARZ

Gdy zapadł wieczór owego dnia, rzekł do nich: «Przeprawmy się na drugą stronę». (Mk 4, 35)

Jezus po przepracowanym dniu, podczas którego nauczał tłumy zgromadzone nad Jeziorem Galilejskim zwraca się do swoich uczniów z prośbą o przepłynięcie na drugi brzeg jeziora. Zapadający zmrok potęguje nastrój strachu i niepokoju. Jezus jednak pragnie objawić swą Boską moc jako Światłość w mrocznej nocy ludzkiego grzechu i niewiary. Przeprawa na drugi brzeg jeziora może oznaczać przejście od nocy wiary do dnia ufności, od śmierci do życia.

Zostawili więc tłum, a Jego zabrali, tak jak był w łodzi. Także inne łodzie płynęły z Nim. (Mk 4, 36)

Podmiotem akcji stają się teraz uczniowie, którzy zabierają Jezusa w łodzi na drugi brzeg jeziora. Wyrażenie „tak jak był w łodzi” może nawiązywać do nauczania Jezusa z łodzi. Wzmiankę o tym znajdujemy w kontekście wcześniejszym: *Znowu zaczął nauczać nad jeziorem i bardzo wielki tłum ludzi zebrał się przy Nim. Dlatego wszedł do łodzi i usiadł w niej pozostając na jeziorze, a cały lud stał na brzegu jeziora. Uczyl ich wiele w przypowieściach i mówił im w swojej nauce* (Mk 4, 1-2). Wzmianka o innych łodziach płynących z Jezusem może wskazywać na szczególne wyróżnienie przez Ewangelistę łodzi Jezusa, ku której kierują się łodzie innych osób. Przebywający w innych łodziach stają się świadkami cudu, który wydarzy się na jeziorze.

Naraz zerwał się gwałtowny wicher. Fale biły w łódź, tak że łódź już się napelniała. (Mk 4, 37)

Na Jeziorze Galilejskim mocny wiatr i burza mogą nastąpić niespodziewanie, wskutek tego, że ten zbiornik wodny jest położony w niecce około 200 m. poniżej Morza

Śródziemnego. Rybacy łowiący na jeziorze nie oddalali się zbyt od brzegu. W naszym jednak przypadku mamy do czynienia z przeprawą na drugi brzeg. Ciemności, mocny wiatr i burza potęgują dramatyzm przedstawionej sceny. W tekstach Starego Testamentu morze często jest przedstawiane jako potężny żywioł wrogi człowiekowi: *Powiedział On i wzbudził wichur burzliwy, i spiętrzył jego fale. Wznosili się aż pod niebo, spadali aż do głębi; ich dusza truchlała w nieszczęściu. Zataczali się i chwalili jak pijani, cała ich mądrość zawiodła. I w swoim ucisku wołali do Pana, a On ich uwolnił od trwogi. Zamienił burzę w wietrzyk łagodny, a fale morskie umilkły* (Ps 107, 25-29). W naszym tekście noc, silny wiatr i burza stają się obrazami śmierci. Uczniowie Jezusa stają więc w obliczu śmierci.

On zaś spał w tyle łodzi na wezłowskiu. Zbudzili Go i powiedzieli do Niego: «Nauczycielu, nic Cię to nie obchodzi, że ginimy?». (Mk 4, 38)

Brak reakcji Jezusa na zagrożenie budzi wielkie zdziwienie Jego uczniów. Jezus śpi w tyle łodzi, na wezłowskiu. Sen Jezusa w kontekście burzy na jeziorze może być znakiem Jego bezgranicznego zaufania wobec Ojca. Uczniowie budzą Pana i zwracają się do Niego z wyrzutem, że nie reaguje On w sytuacji, gdy zagrożone jest ich życie. Pragną oni, aby Jezus wyzwolił ich z opresji. W ich zachowaniu widać strach i rozpacz w obliczu śmierci. Ich wołanie można porównać do wołania Psalmisty: *Ocknij się! Dlaczego śpisz, Panie? Przebudź się! Nie odrzucaj na zawsze! Dlaczego ukrywasz Twoje oblicze? Zapominasz o nędzy i ucisku naszym?* (Ps 44, 24-25).

On wstał, rozkazał wichrowi i rzekł do jeziora: «Milcz, ucisz się!». Wichur się uspokoił i nastąpiła głęboka cisza. (Mk 4, 39)

Słowa lęku, rozpacz i niewiary uczniów powodują reakcję ze strony Jezusa, który rozkazuje wichrowi i jezioru, aby się uciszyły. Wskazuje to na Jego Boski autorytet. W Starym Testamencie akcje skierowane przeciw żywiołom zagrażającym ludzkiemu życiu były zarezerwowane wyłącznie Bogu. To Bóg panował nad wiatrami i nad morzem (Ps 107, 29). W omawianym tekście Jezus jako Syn Boży sam ucisza burzę na jeziorze. Słowa Jezusa skierowane do żywiołu brzmią: *Milcz, ucisz się!* Są one paralelne do słów egzorcyzmu we wcześniejszym kontekście, gdy Jezus woła do ducha nieczystego: *Milcz i wyjdź z niego!* (Mk 1, 25).

Wtedy rzekł do nich: «Czemu tak bojaźliwi jesteście? Jakże wam brak wiary?» (Mk 4, 40)

Jezus z wyrzutem zwraca się do swoich uczniów, którzy wykazują lęk i przerażenie w obliczu zagrożenia. Lęk przed burzą jest oznaką ich braku wiary. Nie wierzą oni, że płynący z nimi Jezus ma moc uspokoić żywioły i jest gwarantem ich bezpieczeństwa. Nie widzą w Jezusie Syna Bożego i nie wierzą, że Ojciec urzeczywistnia swe działanie przez Syna. Jezus ujawnia, że wiara to nie tylko deklaracja słowna lub coś abstrakcyjnego. Wiara polega na pełnym zaufaniu Jezusowi w różnych sytuacjach życia. Najbardziej ujawnia się ona w chwili próby i doświadczenia, kiedy człowiek pokazuje, na ile opiera się na Chrystusie, a na ile na swej własnej mądrości i swych siłach.

Oni zlekli się bardzo i mówili jeden do drugiego: «Kim właściwie On jest, że nawet wichur i jezioro są Mu posłuszne?» (Mk 4, 41)

Strach uczniów po zobaczeniu cudu uciszenia różni się od ich wcześniejszego lęku. Ewangelista rozróżnia ten stan uczniów poprzez użycie różnych terminów. Wcześniejszy lęk wpływał z braku wiary, natomiast aktualna bojaźń wypływa z szacunku do mocy Boga. W wielkiej ciszy uczniowie rozpoznają Bożą moc ujawnioną w osobie ich Mistrza i wykazują zdumienie. Ich bojaźń i zadziwienie zostaje wyrażone pytaniem: *Kim właściwie On jest, że*

nawet wicher i jezioro są Mu posłuszne? Uczniowie doświadczają w wydarzeniu na jeziorze objawienia mocy Boga, który ocala ich od niebezpieczeństwa i pokazuje, że ufność pokładana w nim wyzwala z wszelkich lęków. To doświadczenie wzbudza w nich proces prowadzący do rozpoznania w Jezusie mocy Bożej. Znajdzie on swoją kulminację w wyznaniu Piotra pod Cezareą Filipową: *Ty jesteś Mesjasz* (Mk 8, 29) oraz w wyznaniu rzymskiego setnika wobec Ukrzyżowanego: *Istotnie ten jest Synem Bożym* (Mk 15, 39).

MEDYTACJA

Jezus jako Syn Boży jest Panem życia i śmierci. Zaprasza On każdego z nas do głębokiej wspólnoty opierającej się na miłości i zaufaniu. Im bardziej potrafimy Mu zaufać tym mniej w nas lęku przed codziennymi przeciwnościami i niebezpieczeństwami. Wiara w Pana, który podtrzymuje nas w swoich ramionach i bierze w swoje objęcia wzbudza w nas pokój i dystans do otaczającej nas rzeczywistości. Rozwijanie głębokiej relacji z Bogiem opartej na wierze, że On jest Panem mojego życia, pozwala człowiekowi wzrastać w autentycznej świętości. Tam, gdzie brakuje wiary, nasze problemy urastają do rangi koszmarów niszczących wszelkie relacje i uczucia. Próbą wiary są różne przeciwności, których człowiek doświadczają na jeziorze swojego życia. Im głębiej człowiek potrafi oprzeć się w takich sytuacjach na Bogu, tym bardziej zwycięsko wychodzi z wszelkich opresji. Pokładanie ufności tylko w swoich zdolnościach, w ludzkich układach, w doczesnych zabezpieczeniach jest budowaniem zamków na piasku, które ulegają zburzeniu przy najbliższym podmuchu wiatru. Jezus – Zwycięzca śmierci – jest „Bogiem z nami” zarówno w dniach, jak i w nocach naszej egzystencji. On, całkowicie w swej postawie oddany Ojcu w mocy Ducha Świętego, jest dla nas przykładem prawdziwego zawierzenia i oddania. Za nim powinniśmy wołać każdego dnia: *Ojcze w ręce Twoje oddaję życie moje!* Tylko taka postawa pozwoli nam na doświadczenie mocy Bożej podczas sztormów naszego życia.